Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Havfruen (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: ”Havfruen (DK)”, i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aarestrup07val-shoot-workid58237.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

Havfruen

Fisker, ved din Baad paa Sandet,
Hvorfor sliber du din Kniv?
Siig, hvad slæber du af Vandet
I dit Net blandt Tang og Siv.

Ei Aborrer, unge Frue,
Ingen Ret for Dug og Disk,
Havets Slange vil I skue
I mit Garn, en sjelden Fisk.

36

Dennegang i Bølgen brak hun
Roret af min Jolle kuns,
Men ifjor min Broder trak hun
Med sin hvide Arm tilbunds.

Mat hun gisper alt og bløder -
Vend jer bort! - med Hævnens Lyst
Nu for sidstegang jeg støder
Kniven i den Falskes Bryst.

Holdt, du Grumme! seer du ikke,
At hun aander, Brystet gaaer?
See, o see! medynksom slikke
Bølgerne de grønne Haar.

Blodig snøret, gjennem Vandet,
Har du Arm og Skulder slæbt;
Bleg hun synker hen paa Sandet -
O, hun døer! af Luften dræbt!

Kom! jeg er din Herres Frue;
Ud paa Dybet! flux afsted!
Skjøndt de sorte Skyer true -
Tag din Aare, jeg gaaer med!

Kom! den fangne Havets Datter
Roe, med sagte Kast, vi frem,
Til, i høie Bølger, atter
Hun kan synke til sit Hjem.

Lynet viste Fiskermanden
Veien paa den skumle Sø.
Mulmsort steg ved Himmelranden
Skyerne om Hav og Ø.

Dog - de naaede hjem til Landet.
Men - paa Borgen - Thora gjøs
37 For sin Mand, som var paa Vandet,
Hvor de vilde Bølger fnøs.

Mørket kom. I Blæst fra Svalen
Stirred hun i Nattens Gru.
Trin da drøned gjennem Salen:
Fagre Thora sover du?

Er det dig, min Erik, eller
Kalder kun din stærke Røst
Mig fra Gravens vaade Kjælder?
Kom - her er jeg - til mit Bryst!

Intet Gjenfærd, Thora, stamper
Til dit Sengested i Nat
Ved de halvudbrændte Lamper -
Giv mig Munden! tag mig fat!

Ha, du kommer fra de Døde!
Drivvaad, kold, afsjælet nys!
Men jeg elsker dig, du Søde,
Og her har du mig! mit Kys!

Ja, vel stivne mine Hænder,
Og min Røst er dyb og mat;
Men for dig, skjøn Thora, brænder
Hjertet som vor Bryllupsnat.

Stormens Hvin og Bølgeslaget
Drev os paa det lumske Sand.
Jeg og mine sprang fra Vraget,
Tænkte vel at naae tilland.

Men de blev, de blev derude
Paa det friske, høie Hav;
Mit Farvel, hvor Storme tude,
Fik de med i dyben Grav.

38

Døden sang alt for mit Øre.
Dig, min Viv, jeg tænkte paa.
Ei min Arm jeg kunde røre,
Stiv af Svømning, kold og blaa.

See, da greb mig under Brystet
Hænder dybt fra Nøkkens Hjem,
Og af bløde Arme krystet
Førtes jeg paa Havet frem.

Ved de stærke Glimt fra Himlen
Saae jeg Havfrubarmens Snee,
Saae jeg, midt i Bølgevrimlen,
Hendes Perletænder lee.

Saae jeg hendes glatte Skuldre,
Hendes sledske Ansigtstræk,
Den forføreriske Huldre!
Og jeg stødte hende væk -

Stræbte svømmende mod Landet,
Kraft jeg havde for en Stund -
Men hun slap ei, før i Vandet
Jeg fornam den faste Grund.

Kom! Nu glemt er Sorg og Kampe!
- Thoras Hjerte heftigt slog -
Og hun slukte Nattens Lampe.
Længer bort Uveiret drog.